

Sönd. efter Alla helgons dag.

Predikan i Osby kyrka, 5 nov 2006

”Vårt evighetshopp”

Luk 12:4-7

Jag säger till er som är mina vänner: låt er inte skrämmas av dem som kan döda kroppen men sedan inte kan göra mer. ⁵Jag skall tala om för er vem ni skall frukta. Frukta honom som kan döda och sedan har makt att kasta ner i helvetet. Ja, jag säger er: honom skall ni frukta. ⁶Säljs inte fem sparvar för två kopparslantor? Men ingen av dem är glömd av Gud. ⁷Och till och med hårstråna på ert huvud är räknade. Var inte rädda, ni är mer värda än aldrig så många sparvar.

Vi människor är evighetsvarelser, vi är skapade för att leva i evighet. Det var ju från början inte Guds mening att vi skulle dö. Därför finns de också nedlagt i varje människa en evighetslängtan, en önskan om att leva i evighet, även om detta kan vara mer eller mindre uttalat.

Djuren bär inte på samma längtan. En fundamental skillnad mellan oss och djuren är att vi är medvetna om att vi en dag ska dö, det finns ingen djurart som har en motsvarande insikt.

När barnet i fyraårsåldern för första gången förstår att det en dag ska dö så förändras livet för alltid. Barn kan vara mycket upptagna med döden och frågor kring detta.

När vi läser om människor som på olika, mer eller mindre desperata sätt försöker mota döden ifrån sig, antingen genom nedfrysning eller genom att bromsa åldrandet med en kalorifattig diet, så kanske vi tycker hur tokiga dessa är. Att de inte begriper att det inte går att slingra sig undan det mest oundvikliga av allt: att vi en dag ska dö. Men det finns ingen anledning att se ned på dessa: det är ju deras inneboende evighetslängtan som driver dem.

Har då vår längtan efter odödlighet täckning i verkligheten. Eller är det bara en from förhoppning eller än värre: ett opium som hindrar oss att leva ut det enda liv vi har?

I tidningen Amos så läste jag en intervju med en präst om himlen och hennes svar gjorde mig lite bekymrad. Himlen verkade för henne vara en tröst för människor som bär på en dödsångest. Men om det sen fanns en verklighet bakom också, ja det tycktes inte vara så viktigt. Men är det så att himlen bra blir en tröst så håller jag med Lenin: i så fall är religionen ett opium för folket.

De båda läsningarna idag innehöll stora och mäktiga ord om den kommande tidsåldern, livet efter detta. ”Jag skall öppna era gravar och

hämta upp er" säger Gud genom profeten Hesekiel. Och i Uppenbarelseboken så får Johannes blicka in i himlen, där är ingen natt och ingen förbannelse mer.

När döden kom in i skapelsen så lämnade Gud oss inte vind för våg med vår dödsångest. Han hade en reservplan. Hans Son, Jesus, fick i uppdrag att besegra synden och dess konsekvens: döden. När Jesus uppväcktes från det döda så besegrades döden och dess makt över oss.

Därför behöver vi inte vara rädda. Om detta handlar evangeliet idag: "Var inte rädda?"

Ändå kanske vi studsar till inför dagens evangelieläsning: "Frukta honom som kan döda och sen har makt att kasta ner i helvetet." säger Jesus. Är det inte lite motsägelsefullt, att få höra att man inte behöver vara rädd samtidigt som vi uppmanas att frukta Gud. Och anledningen till att vi ska frukta Gud är att han har makten att kasta ner i helvetet?

Många gånger så drar Jesus saken till spets. För att liksom skaka om oss och få oss att tänka till.

Samtidigt så är det ju på sätt och viss en självklarhet det han säger, det är klart att det är Gud som har den makten, och att han har den, det betyder också att ingen annan har den. Men vad innebär det då att frukta Gud för detta.

Att frukta Gud är en central tanke som i vår tid kommit i skymundan. Och kanske beror det på att betoningen på ordet frukta ibland blivit fel. Naturligtvis ska vi inte vara rädda för Gud för att han skulle vilja oss något ont. Ofta så beskriver Jesus för oss att Gud är vår far och vi är hans älskade barn. Gud är ingen despot som vi går och är rädda för.

Men vi kan vara rädda för att mista honom. Ordet "rädd" kan också ha lite olika betoningar: man kan ju vara rädd om någon. Att frukta Gud är att vara rädd om Gud, att vara rädd för att göra honom emot. En rätt fruktan för Gud finns bara där man älskar honom. Och om man inte älskar Gud så finns där inte heller någon oro att mista honom och alltså ingen Gudsfruktan. Så frukta och älska hör ihop.

Den som fruktar Gud behöver inte vara rädd för människor, Gudsfruktan driver ut människofruktan. "Man måste lyda Gud mer än människor" var Petrus svar till Stora rådet när de ville förbjuda honom att predika. Lyder vi Gud så vågar vi vara olydiga mot människor. Fruktar vi Gud så behöver vi inte vara rädda, då kan vi tryggt vila i att Gud alltid ser oss och känner oss, till och med hårstråna på vårt huvud är räknade.

Gud kan inte glömma någon av oss även om det många gånger kanske känns som om Gud har gjort detta. Men tänk då på detta att inte ens sparvarna är glömda av Gud och vi är då värda mycket mer än aldrig så många sparvar. Gud är med oss även när vi inte känner detta, jag tror inte sparvarna är medvetna om att de finns med i Guds omsorger. Gudsfruktan skänker oss en trygghet som vi kan vila i, den grundar sig på att vi är sedda av Gud och inte glömda.

Vårt evighetshopp grundar sig på denna omsorg. Gud glömmer oss inte ens när vi är döda. När vi säger att vi som kristna har ett evighetshopp, ett hopp om evigt liv, så betyder ju inte det att vi går omkring och håller tummarna, ungefär som man hoppas att få vinst på en lott man köpt. Att ha ett hopp i det här sammanhanget innebär visshet om att lotten verkligen kommer att utfalla med högsta vinsten. Vi har ett löfte att luta oss mot och vi vet att han som gett oss löftet har makt att göra detta.